

Udtryk. I sig selv er det ikke begrebsmæssigt, og det vedligeholder hos Befolkningen den urigtige Forestilling, at Politiet har noget som helst at gøre med en saadan Sag, en Sag, der er en lige saaren Domssag som nogen som helst anden Domssag. Der er forskelligt af denne Slags, som kunde bringes paa Omtale, men jeg nævner her kun et Par Eksempler for at bede om, at Tinget ved senere Behandlinger maa have et aabent Øre og et villigt Sind for en eller anden Ændring vedrørende Affattelsen. Og saa vil jeg da i denne Forbindelse ogsaa gøre opmærksom paa, at der i Strafferetsplejelovens § 320, selvfølgelig ved en eller anden Tilfældighed, som jeg ikke kender Aarsagen til, er omtalt en „Næringssag“. Man bliver forundret over denne Næringssag. Man søger at finde, hvad det dog kan være, indtil det gaar op for en, at det skal være en Nævningesag. Ligeledes er der i det foreliggende Lovforslags § 67 efter min Mening to urigtige Citater. Naar der nævnes Kapitel IV og Kapitel VI, maa det vistnok være Kapitlerne XXXII og XVIII.

Jeg skal for mit Vedkommende slutte Omtalen af disse Lovforslag, med det samme, hvormed jeg begyndte, nemlig med at anbefale Lovforslagene til Tingets varmeste Interesse. Fra Tingets Side er der jo ved Forhandlingernes hele Tone, jævnlige og udtrykkelige og stærke Udtalelser, fremsat en levende Anerkendelse af det fortrinlige Arbejde, der foreligger i Kommissionens Betænkning. Og fra den højtærede Ministers Side er der faldet meget lovende Udtalelser saavel med Hensyn til det fremtidige Samarbejde mellem Tinget og Ministeren som angaaende betydningsfulde Forbedringer i Lovforslagene. Der er fremkommet Antydninger i saa Henseende saavel fra den højtærede Minister selv som ogsaa fra Medlemmer med Tilslutning af eller under Velvillie fra den højtærede Ministers Side. Begge Dele love mig det ønskeligste Samarbejde mellem Regeringen og Tinget med Hensyn til denne Sags Fremme. Jeg vil ret ønske, at vi saa hurtigt, som en saa vigtig Sag tilstedes det, og med Anvendelse af Tingets bedste Arbejde kunne naa at se denne Sag lykkelig og tilfredsstillende gennemført her i Tinget.

Nanke: Der er neppe Tvivl om, at det vil blive hilst med almindelig Glæde hos alle Underrettsdommere Landet over og hos dem, der overhovedet have med Sportelreglementet af 22de Marts 1814 at gøre, at dette Reglement nu sandsynligvis

eller forhaabentlig synger paa sit sidste Vers. Det er et Reglement, som det ikke er godt at arbejde med, og som, hvad alle de vide, der følge det, ikke blot har den Skavank, at man endnu 27 Aar efter Møntforandringen skal regne med Daler, Mark og Skilling — det gør man jo ogsaa paa andre Omraader — men tillige den at lide af en saadan Uklarhed, at man efter hele den Udvikling, Retsforholdene have faaet, ofte fra Generaldirektoratets Side maa tage sin Tilflugt til ikke blot vilde, men jeg kan godt sige halsbrækkende Fortolkninger. Det er saa meget mere uheldigt, som det jo ofte paa Grund af Regnskabernes Revision kan hænde, at der gaar lang Tid, inden man kan faa Decision paa Regnskaberne. Der er dernæst i Reglementet alt for urimelig høje Gebyrer paa mange Punkter. Jeg skal blot henvise til Auktionsgebyrerne, som adskillige her kende. Man maa være glad over, at disse kunne falde bort. Det Forslag om Retsafgifter, der foreligger, taler kun om Gebyrer for Tvangsauktioner, og jeg tror ikke, det er Meningen, at Gebyrer for andre Auktioner skulle falde helt bort. Man maa i saa Fald haabe, at de maa blive betydelig indskrænkede.

Der findes paa flere Punkter i dette Lovforslag Bestemmelse om, at der skal kunne finde Tilbagebetaling Sted. Det er naturligvis noget, der ikke kan undgaaes, men for Regnskabsførelsens Skyld maa det dog være almindelig Regel, at Tilbagebetaling kun skal finde Sted i saa faa Tilfælde som paa nogen Maade muligt. Nu indeholder § 8 en Bestemmelse om, at, naar en Retssag forliges, tilbagebetales Halvdelen af den for Sagens Behandling erlagte Retsafgift, og i visse Tilfælde tilbagebetales hele Gebyret paa 1 Kr. nær. Hvis nu den ærede Minister faar Ret i, at der efter den ny Retsorden vil blive indgaaet endnu flere Forlig for Retterne, end der hidtil er blevet indgaaet, og naar vi huske paa, at ved Forligskommissionen forliges langt over Halvdelen af Sagerne, vil det ses, at Tilbagebetaling vil finde Sted i de allerfleste Tilfælde. Det vil sige, at det, der skulde være Undtagelse, bliver Reglen, og det anser jeg for meget uheldigt.

Jeg skal derefter omtale nogle enkelte Regler paa forskellige Punkter, og da først Reglerne om Afgifter ved almindelige Retssager. Jeg mener, at Princippet maa være, at Afgiften skal være fast og saa lille som mulig, men dog tilstrækkelig stor til at forhindre Misbrug. Jeg mener, at de givne Bestemmelser i det hele passe,